

Η ζωή του.

Ο Ιωάννης Καμπέρης γεννήθηκε το 1924 στη Τζοντίλα (Ζωοδόχο). Στις πρώτες τάξεις του Δημοτικού Σχολείου παρακολούθησε τα μαθήματα στο σχολείο του χωριού του και από την Δ' τάξη φοίτησε στο Δημοτικό σχολείο Βαλάνειο Ιωαννίνων, όπου ζούσε και εργάζονταν ο πατέρας του ως παντοπώλης στη συνοικία του Αρχιμανδρειού. Αφού τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο, έφυγε στην Αθήνα το 1937 και παρακολούθησε μαθήματα σε Τεχνική Σχολή υπό την προστασία της κυρίας Καρόλου, το γένος Στεφάνου από τη Ζωοδόχο.

Ακολουθεί ο πόλεμος και η γερμανική κατοχή. Ο Γιάννης Καμπέρης για να επιβιώσει τα δύσκολα αυτά χρόνια της πείνας στην Αθήνα, εργάζεται όπου βρίσκει εργασία και παράλληλα εντάσσεται στην Εθνική Αντίσταση και γράφεται ως νεολαίος στην οργάνωση της ΕΠΟΝ. Από την Αθήνα φεύγει το δεύτερο χρόνο της Κατοχής και πηγαίνει στη Θεσσαλονίκη, όπου εργάζεται ο πατέρας του από το 1939 στο ξυλουργικό εργοστάσιο του Καρόλου. Στα Γιάννινα έρχεται για να εκπληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις. Κατά τη διάρκεια της θητείας του αναλαμβάνει και εκτελεί πάσης φύσεως τεχνικά έργα, από απλά κτισίματα μέχρι ξυλουργικά, υδραυλικά, κατασκευή μνημάτων στα στρατιωτικά νεκροταφεία. Επίσης εργάζεται και ως οδηγός αυτοκινήτου. Εργάζεται με οξυδέρκεια και αποτελεσματικότητα και η ενασχόληση του αυτή του προσέδωσε την απαραίτητη πείρα για την ανάληψη, μετά την απόλυση του από το στρατό, μικρών εργολαβιών, όταν θα παρουσιάζονταν η ευκαιρία.

Πράγματι η ευκαιρία αυτή δόθηκε, ξεκινώντας στην αρχή ως οδηγός στο έργο κατασκευής του Ιεροδιδασκαλείου Βελλάς και στη συνέχεια ως εργολάβος. Έτσι κατόρθωσε να συγκεντρώσει το απαραίτητο οικονομικό κεφάλαιο για να ξεκινήσει. Μόλις ολοκληρώθηκε το έργο του Ιεροδιδασκαλείου Βελλάς, ήρθε στα Γιάννενα και άρχισε να εργάζεται ως υπεργολάβος σε διάφορα έργα οδοποιίας, όπως στην κατασκευή των επαρχιακών δικτύων Ιωαννίνων-Τρικάλων, Ιωαννίνων-Ηγουμενίτσας και στο λιμάνι της Αμφιλοχίας. Στις υπεργολαβίες που ανέλαβε, δεν χρησιμοποιούσε το ένα φορτηγό που είχε. Ως άριστος τεχνικός που ήταν και γνωρίζοντας όσο κανένας άλλος τη μηχανική τέχνη, αγόρασε άλλα 4 αυτοκίνητα, ακατάλληλα και παροπλισμένα, τα οποία με τη θαυμαστή του τεχνική επιδεξιότητα και την ακαταπόνητη εργατικότητα τα επισκεύασε και τα έφερε στα Γιάννενα στις εργασίες του.

Τα βράδια μόλις επέστρεφε από την επιστάσια των έργων, έχτιζε το σπίτι του στα Γιάννενα, στην οδό Μελετίου Γεωγράφου, απέναντι από το Αρχιμανδρειό. Για το χτίσιμο του σπιτιού χρειαζόνταν τοιμεντόλιθοι και επειδή δεν είχε χρήματα να αγοράσει μια μηχανή κατασκευής τοιμεντόλιθων, έφτιαξε μόνος του ένα αντίγραφο των μηχανών που κατασκευάζουν τοιμεντόλιθους, σύμφωνα με τον τύπο που είχε φέρει στην Αθήνα ως «μοντέρνο» προϊόν κάποιος γνωστός του από την Εθνική Αντίσταση, που ονομαζόταν Τυπάλδος. Έτσι, αφού κατασκεύασε δικές του μηχανές παραγωγής τοιμεντόλιθων, αρχίζει να παράγει τοιμεντόλιθους, τοιμεντοσωλήνες και άλλα τοιμεντο-προϊόντα και δημιουργεί την πρώτη Βιοτεχνία με την επωνυμία «Επρωσιμέν», η οποία εγκαταστάθηκε αρχικά στην περιοχή των Αμπελοκήπων

στο κτίριο Καλογεράκη το οποίο αγόρασε και, στη συνέχεια, στο εμπρός μέρος του εργοστασίου της Ηπειρωτικής Κεραμουργίας, την οποία δημιούργησε τους μετέπειτα χρόνους.

Την ίδια περίοδο παίρνει και τις πρώτες του εμπορικές αντιπροσωπείες, όπως DEXION (μεταλλικά έπιπλα) και PETROGAZ (καύσιμα αέρια), με τη στήριξη και καθοδήγηση του Γεωργίου Καβάγια, εύπορου και παραδοσιακού εμπόρου, ο οποίος τον εκτιμούσε σαν παιδί του και αργότερα τον πάντρεψε με τη Μαρία Τσώκου και βάφτισε το πρώτο τους παιδί, την Ελένη. Για τον Ι. Καμπέρη στην επιχειρηματική του ζωή αποτελούσε πάντα πρότυπο ο τρόπος του «εμπορευέσθαι» του Γεωργίου Καβάγια και η στάση του σε θέματα εμπορικής πίστης και αξιοπρέπειας. Και τα αισθήματα αυτά έγιναν πιο έντονα αργότερα όταν ο Καβάγιας ευρισκόμενος κάποια στιγμή σε αδυναμία να πληρώσει χρέη του, χωρίς να πει σε κανέναν τίποτα, αυτοκτόνησε, αφήνοντας μόνο ένα γράμμα προς τον Καμπέρη, στο οποίο, αφού του άφηγε τις τελευταίες του συμβουλές πώς να εμπορευέται, να ζει και τι να προσέχει, κατέληγε με τα λόγια αυτά: «Καμπέρη πρόσεχε, γιατί ο έμπορος οφείλει όταν βρίσκεται σε αδυναμία να πληρώσει τα χρέη του, να πληρώνει με τη ζωή του». Τα λόγια αυτά ο Καμπέρης δεν τα ξέχασε ποτέ και συχνά τα επαναλάμβανε, όταν μιλούσε για τον Καβάγια.

Το 1962 ο Γιάννης Καμπέρης μαθαίνει ότι η μονάδα παραγωγής τούβλων που είχαν ιδρύσει οι εργολάβοι Μάνθος Τσουβαλίδης και Εμμανουήλ Καλογεράκης, με τους οποίους συνεργαζόταν, είχε σοβαρά οικονομικά προβλήματα και τεχνικά προβλήματα στη λειτουργία της. Αμέσως φεύγει και πηγαίνει να εργαστεί για ένα μήνα ως απλός εργάτης και ψήστης σε κάποιο Κεραμουργείο στην Αθήνα για να μάθει τη δουλειά στην πράξη. Επιστρέφοντας στα Γιάννενα εξαγοράζει σε δύο φάσεις το μερίδιο των δύο συνεταιρών και δύο παρακείμενα ακίνητα, πιστεύοντας ότι εκείνος μπορούσε να δουλέψει το εργοστάσιο χωρίς προβλήματα και μάλιστα με κέρδη.

Έτσι και έγινε. Η Κεραμουργία έμελλε να είναι και το κύριο επαγγελματικό του αντικείμενο στο υπόλοιπο της ζωής του, η δουλειά που του έδωσε την ώθηση για δημιουργία που αναζητούσε και την οποία υπηρέτησε με απaráμιλλη εργατικότητα και πρωτοφανές πείσμα για επιτυχία.

Μόλις ανέλαβε το εργοστάσιο ο Γιάννης Καμπέρης, επιδόθηκε αμέσως στη συντήρηση και συμπλήρωση των μηχανημάτων και αύξησε το μεροκάματο των εργαζομένων. Έπειτα, με την εργατικότητα του μεταμόρφωσε το προβληματικό εργοστάσιο σε μια ιδιαίτερα κερδοφόρα επιχείρηση. Ξεκινάει η λαμπρή επιχειρηματική του πορεία.

Αναλαμβάνοντας το εργοστάσιο, προσπάθησε με ζήλο και μεθοδικότητα να αποδώσει παραγωγικά. Προχώρησε σε εμπλουτισμό του εξοπλισμού και αγορά νέων φορτηγών και χωματοουργικών μηχανημάτων και το 1971 έφτιαξε την καινούργια ημιαυτόματη γραμμή παραγωγής με Γερμανικά μηχανήματα και ήταν τότε η

μεγαλύτερη μονάδα στη βορειοδυτική Ελλάδα, με ημερήσια παραγωγή ογδόντα τόνων ανά εικοσιτετράωρο.

Από το έτος 1966 επιδίδεται και σε οικοδομικές επιχειρήσεις, χτίζοντας πολυκατοικίες στην πόλη των Ιωαννίνων. Η πρώτη πολυκατοικία ήταν το πατρικό του σπίτι στην οδό Μελετίου Γεωγράφου και συνεργάστηκε με τον νέο τότε πολιτικό μηχανικό Δημήτρη Μήτση, ξάδελφο της γυναίκας του Μαρίας και τον αρχιτέκτονα Γιάννη Κατερινάρη. Ακολούθησαν οι οικοδομές των οδών Δωδώνης, Τζαβέλα, το οικοδομικό συγκρότημα των οδών 28ης Οκτωβρίου και Σταδίου και άλλων περιοχών της πόλεως. Ο Γιάννης Καμπέρης ήταν ένας από τους πρώτους κατασκευαστές οικοδομών στα Γιάννενα. Την οικοδομική αυτή δραστηριότητα συνεχίζει ο γιος του, πολιτικός μηχανικός, Σπύρος Καμπέρης.

Ακαταπόνητος στη δουλειά του, ήταν απαιτητικός και από τους εργαζόμενους. Ήταν όμως αγαθός και συναισθηματικός στις ανθρώπινες σχέσεις. Αγαπούσε και φρόντιζε για τη ζωή τους σε δύσκολες περιστάσεις και με αυτούς έκανε πολλές φορές εκδρομές και συνεσιώσεις. Τις ελεύθερες ώρες του τις περνούσε στο σπίτι με την οικογένεια του και του άρεσε να διαβάσει. Είχε μάλιστα πάθος με την ιστορία.

Αγαπούσε και σέβονταν τους γονείς του και τα αδέρφια του και ήταν αφοσιωμένος στην οικογένεια του: Τη γυναίκα του Μαρία, η οποία του παραστάθηκε στην επαγγελματική του ζωή και στην κοινωνική άνοδο, και στα τέσσερα παιδιά τους, δυο αγόρια και δύο κορίτσια: Το Σπύρο και τον Νώντα, την Ελένη και τη Βάσω. Στην καθημερινή του ζωή ήταν ολιγαρκής. Απέφευγε τις προκλητικές επιδείξεις του πλούτου και αυτό επεδίωκε να τηρούν και τα μέλη της οικογένειάς του. Ήταν ευγνώμων προς τους ανθρώπους που του παραστάθηκαν στην πορεία της ζωής του και ποτέ δεν έδειξε αχαριστία.

Ο Γιάννης Καμπέρης προσβληθείς από την επάρατο ασθένεια, τις τελευταίες ημέρες της ζωής του αποσύρθηκε στο γενέθλιο χωριό του Ζωοδόχο, στο σπίτι όπου γεννήθηκε, κοντά στις αδερφές του και πέθανε στις 22 Ιουλίου του 1996. Στις τελευταίες επώδυνες ημέρες και ώρες της ζωής του, έμειναν κοντά του τα τέσσερα παιδιά του, ο Σπύρος, ο Νώντας, η Ελένη και η Βάσω με τις οικογένειές τους, οι συγγενείς και φίλοι του. Η κηδεία του έγινε στο ναό του Αρχιμανδρείου στα Γιάννενα στις 23 Ιουλίου και ετάφη στο νεκροταφείο του Αγίου Νικολάου Κοπάνων.

Ευεργεσίες

Οι ευεργεσίες του Ι. Καμπέρη υπηρετούν την πολιτιστική ζωή των Ιωαννίνων, τα Γράμματα, την Παιδεία και τη Θρησκευτική πίστη. Τρεις είναι οι μεγάλες χορηγίες του: Το Καμπέρειο Πνευματικό Ίδρυμα, η Ζωσιμαία Βιβλιοθήκη και η αναστήλωση της εκκλησίας του Αρχιμανδρείου.

Με το προεδρικό διάταγμα 598/1978 εγκρίνεται η ίδρυση του Καμπέρειου Πνευματικού Ιδρύματος, τα έξοδα ανέγερσης του οποίου ανέλαβε εξολοκλήρου ο Ι. Καμπέρης. Ως σκοποί του ιδρύματος ορίζονται «η ανάπτυξη της πνευματικής, καλλιτεχνικής και πολιτιστικής κίνησης στην πόλη των Ιωαννίνων και ευρύτερα στην Ήπειρο, καθώς και η χορήγηση βραβείων σε αριστεύσαντες μαθητές των γυμνασίων της πόλης και του Νομού, και ακόμη η χορήγηση υποτροφιών για μεταπτυχιακές σπουδές και η χρηματοδότηση επιστημονικών ερευνητικών εργασιών.»

Η ισόγεια αίθουσα του ιδρύματος έχει παραχωρηθεί στο Δημοτικό θέατρο Ιωαννίνων. Στον πρώτο όροφο στεγάζεται αίθουσα διαλέξεων και εκθέσεων εικαστικών έργων. Στους άλλους ορόφους στεγάζονται, ο Οργανισμός Καταπολέμησης Ναρκωτικών, το Κέντρο Νεότητας της Μητροπόλεως, Χορωδία Βυζαντινής Μουσικής με ιδιαίτερο τμήμα παιδικής χορωδίας, ο Όμιλος Σκακιστών της πόλεως Ιωαννίνων, αίθουσα διαλέξεων και σεμιναρίων και ηλεκτρονική βιβλιοθήκη.

Όσον αφορά την εκκλησία του Αρχιμανδρειού, ο Ι. Καμπέρης ανέλαβε το έργο της αναστήλωσής της, λόγω των ρηγμάτων που υπέστη από το σεισμό του Οκτωβρίου του 1969. Οι εργασίες άρχισαν στις 9-8-1970. Διήρκεσαν ένα χρόνο και η δαπάνη ανήλθε στο ποσό των 4.000.000 δραχμών. Έγιναν εργασίες για τη στερέωση του θόλου και των θεμελίων. Ο ίδιος μάλιστα ο χορηγός επέβλεπε, ως τεχνικός, για την εκτέλεση του έργου. Όταν τελείωσαν οι εργασίες της αναστυλώσεως, η εκκλησία του Αρχιμανδρειού με την υπ' αριθ. 268/10-8-75 πράξη της ανακήρυξε το Γιάννη Καμπέρη «Μέγα Ευεργέτη». Αποφάσισε να χαραχθεί το όνομα του στη στήλη των ευεργετών και να αναγραφούν τα ονόματα των μελών της οικογενείας του στα «δίπτυχα» και να μνημονεύονται στην Ιερή Πρόθεση «εσαεί».

Η ιστορική Ζωσιμαία Βιβλιοθήκη από το 1958 στεγάζονταν στο ισόγειο του Δημαρχιακού μεγάρου, οικοδόμημα το οποίο παραχώρησε η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος προς το Δήμο Ιωαννιτών. Το έτος 1986 ο Δήμος της πόλης μας αποφασίζει να μεταστεγάσει τη Βιβλιοθήκη, από το ισόγειο του Δημαρχιακού μεγάρου, όπου λειτουργούσε, σε νέο δικό της κτίριο που θα κτιζόνταν στη θέση των Δημοτικών λουτρών, ιδιοκτησία του Δήμου.

Το Μάιο του 1988 ολοκληρώθηκαν οι εργασίες και χτίστηκε στη θέση των άλλοτε Δημοτικών λουτρών το μέγαρο της Ζωσιμαίας Βιβλιοθήκης. Τη δαπάνη της κατασκευής της Βιβλιοθήκης ανέλαβε εξ ολοκλήρου ο Γιάννης Καμπέρης.

Στις 25 Απριλίου του 1988 έγιναν τα επίσημα εγκαίνια της Βιβλιοθήκης στο νέο κτίριο. Ο Δήμαρχος των Ιωαννιτών κ. Φίλιος εισηγείται στο Δημοτικό Συμβούλιο να απονεμηθεί το μετάλλιο της πόλης στον κ. Γιάννη Καμπέρη, πράγμα το οποίο έγινε με ομόφωνη απόφαση.

Ακόμη, το 1975 ο Γιάννης Καμπέρης αναδεικνύεται χορηγός και ιδρύεται στο Κρατικό Νοσοκομείο Χατζηκώστα στα Γιάννενα καρδιολογική μονάδα εντατικής θεραπείας, ενώ παράλληλα αγωνίστηκε πολλά χρόνια για την ίδρυση της ιατρικής σχολής στην πόλη μας.

Τέλος πρέπει να επισημανθεί ότι προχώρησε σε ευεργεσίες στο χωριό του και βοήθησε συγχωριανούς του που είχαν ανάγκη.

Οι υπηρεσίες και οι ευεργεσίες του στον τόπο και τους ανθρώπους ,καταλαβαίνουμε ότι είναι αυτές που δικαιολογούν και την ευγνωμοσύνη τους. Ο Ι. Καμπέρης βάδισε στα βήματα των ευεργετών που ξέρει να γεννά και να ανατρέφει η Ήπειρος.

Πηγή: Διαδικτυακή βιβλιογραφία «Philanthropinos.gr» του Καμπέρειου Πνευματικού Ιδρύματος.